

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **H. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, **za účasti: 1) D. M., 2) R. Z., 3) G. M.**, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 4. 2024, č. j. 51 A 1/2024-84,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 4. 2024, č. j. 51 A 1/2024-84, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2023, č. j. MV-166241-4/SO-2023, **se ruší** a věc **se** žalované **v r a c í** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná je **p o v i n n a** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 30 933 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 1.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2023, č. j. MV-166241-4/SO-2023 (dále jen „rozhodnutí žalované“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 7. 2023, č. j. OAM-3818-30/TP-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 téhož zákona.

[2] V **žalobě** stěžovatel namítl, že správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, konkrétně nesprávně interpretovaly neurčitý právní pojem *jiné důvody hodné zvláštního zřetele*. Žalovaná dle stěžovatele nesprávně a nedostatečně posoudila, zda skutkové okolnosti daného případu lze podřadit pod uvedený neurčitý právní pojem. Dále žalovaná nedostatečně zhodnotila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Rozhodnutí žalované je dle stěžovatele rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[3] **Krajský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. K neurčitému právnímu pojmu *důvody hodné zvláštního zřetele* uvedl, že se musí jednat o natolik závažné důvody, že vyžadují udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, přičemž uvedené důvody musí být hodnoceny individuálně, tj. právě ve vztahu k žadateli o trvalý pobyt. Stěžovatel dle krajského soudu neupřesnil, jaký konkrétní důvod měl být v jeho případě naplněn. Současně soud uvedl, že splnění jednoho či vícero důvodů, které jako příklad uvedla žalovaná, neznamená samo o sobě naplnění daného pojmu; je totiž třeba zohlednit nejen existenci důvodu, ale také konkrétní dopad do sféry stěžovatele, aby mohl být učiněn závěr o výjimečnosti životní situace stěžovatele, která musí dosahovat vysoké míry.

[4] Krajský soud dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 2 Azs 195/2021-61, jímž byla odmítnuta kasační stížnost stěžovatele ve věci udělení mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost; přitom uvedl, že aktuální politická reprezentace nemá důvod proti stěžovateli a jeho rodině represivně vystupovat. Samotná délka pobytu na území, integrace do společnosti, studium na území a výkon výdělečné činnosti dle názoru soudu ještě nenaplní pojmem *důvody hodné zvláštního zřetele* ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[5] Za výjimečnou nelze dle krajského soudu považovat ani situaci rodičů stěžovatele. V řízení totiž nebyla prokázána závislost rodičů na stěžovateli. Matce stěžovatele nic nebrání v návratu do země původu, může tam i podstoupit bezplatnou léčbu. Jiným důvodem hodným zvláštního zřetele rovněž není případné vyvázání se z povinností vůči státu, kterým je stěžovatel občanem, čímž je v projednávané věci absolvování povinné vojenské služby. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná dostatečně a komplexně posoudila jednotlivá tvrzení a důkazy předložené stěžovatelem.

pokračování

[6] Krajský soud se rovněž ztotožnil s tím, jak správní orgány posoudily aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců; na tomto závěru nemůže nic změnit nemožnost alternativního řešení pobytové situace stěžovatele ani důvody týkající se rodinných vztahů. Rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění sice vede k povinnosti stěžovatele k opuštění území České republiky, ze strany státu však dochází k donucení opustit území až v důsledku vydání rozhodnutí o udělení správního vyhoštění; až tento finální akt je skutečně reálně způsobilý zasáhnout některé kategorie základních práv stěžovatele. Krajský soud dodal, že ačkoliv se rodiče stěžovatele potýkají s nepříznivým zdravotním stavem a zřejmě budou odkázáni na pomoc stěžovatele a jeho bratra, nic stěžovateli nebrání v tom, aby svoji rodinu podporoval ze země původu. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů.

[7] V **kasací stížnosti** stěžovatel předně namítá, že žalovaná, potažmo krajský soud, nesprávně interpretovaly neurčitý právní pojem *důvody hodné zvláštního zřetele* ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců; nesprávně byla také posouzená otázka, zda lze skutečnosti přednesené stěžovatelem podřadit pod tento pojem. Krajský soud nedostatečně a nesprávně posoudil listinné důkazy předložené při ústním jednání. Z napadeného rozsudku není zřejmé, jaké důvody by mohly být natolik závažné, aby vyžadovaly udělení povolení k trvalému pobytu, a jaká míra výjimečnosti životní situace je již k naplnění podmínek dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců dostačující. Krajský soud neuvedl vlastní hodnocení toho, z jakého důvodu nepovažuje stěžovatelem uvedené důvody za dostatečně závažné a situaci stěžovatele za dostatečně výjimečnou; soud toliko převzal odůvodnění žalované. Správní orgány se přitom nezabývaly komplexně životní situací stěžovatele, nýbrž jednotlivé důvody posoudily stručně a izolovaně. Krajský soud se dostatečně nezabýval zdravotním stavem rodičů stěžovatele, který brání celé rodině vycestovat. Nepřiznání invalidního důchodu otci stěžovatele je pro posouzení věci irelevantní, neboť bylo prokázáno, že je invalidní v I. stupni. Stěžovatel o své rodiče vzhledem k jejich zdravotnímu stavu pečuje a poskytuje jim psychickou i materiální podporu; péče o rodiče zahrnuje například doprovod k lékaři, vyřizování záležitostí souvisejících s pobytem, péče o domácnost apod.

[8] Krajský soud se téměř nezabýval okolnostmi souvisejícími s vážnou nemocí matky stěžovatele; tato pro svůj zdravotní stav rovněž nemůže vycestovat. Stěžovatel předložil správním orgánům dokumenty, které dokládají, že léčba matky v zemi původu není možná; v Arménii neexistuje obdoba českého veřejného zdravotního pojištění, proto je otázka možnosti pojištění v Arménii významná. Ze zprávy Ministerstva zdravotnictví pak vyplývá, že některé dotázané léky nejsou v Arménii vůbec k dispozici. Těmito skutečnostmi se však soud vůbec nezabýval. Stěžovatelova matka byla v České republice pojištěná ještě před tím, než jí onkologické onemocnění bylo diagnostikováno. Zásadní je, že v Arménii nebude možné zajistit matce stěžovatele zdravotní pojištění, naopak v České republice již zajištěno je. Krajský soud nekriticky převzal závěry žalované a chybně posoudil stěžovatelem předložené důkazy, což stěžovatel vnímá jako významnou vadu řízení mající za následek nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[9] Krajský soud se navíc nedostatečně zabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí žalované do práv stěžovatele z hlediska čl. 8 Úmluvy a aproboval nesprávný závěr žalované, že napadené rozhodnutí není způsobilé zasáhnout do rodinného a soukromého života stěžovatele a jeho rodiny.

[10] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[11] **Osoby zúčastněné na řízení** se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[12] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupený advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán i tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaná i správní soud nesprávně vyložily neurčitý právní pojem *důvody hodné zvláštního zřetele* ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V důsledku toho bylo nesprávně posouzeno, zda lze skutkové okolnosti v případě stěžovatele podřadit pod tento pojem. Dle tvrzení stěžovatele měl krajský soud rovněž nedostatečně a nesprávně posoudit listinné důkazy, které předložil při ústním jednání. Pochybení žalované i krajského soudu spatřoval stěžovatel dále v tom, že se nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění z hlediska přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy, přičemž jejich závěr o tom, že napadené rozhodnutí není způsobilé zasáhnout do rodinného a soukromého života stěžovatele a jeho rodiny, je nesprávný. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[15] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] V nyní souzené věci jde o posouzení toho, zda stěžovatel splňuje podmínky pro přiznání trvalého pobytu dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatel splňuje podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území, jakož i podmínku, že poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo poslední 2 roky. Pro posouzení věci je klíčové, zda okolnosti předestřené stěžovatelem ve správním řízení a potažmo před soudy lze považovat

pokračování

za jiné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, či nikoliv.

[18] Stěžovatel se svojí rodinou přicestoval do České republiky jako nezletilý (v té době mu bylo 14 let) v roce 2016, všichni členové rodiny požádali o udělení mezinárodní ochrany, a to z důvodu pronásledování, neboť matka stěžovatele působila v novinách Arménská republika a v rámci výkonu své práce měla zpracovat kompromitující materiál o vysoce postavených lidech a jejich nekalých činnostech. V souvislosti s tímto dokumentem začalo pronásledování rodiny, které eskalovalo v polovině roku 2015, kdy rodinu navštívili muži v civilu a provedli domovní prohlídku, která trvala dvě hodiny; během prohlídky zbili otce a násilí použili rovněž vůči stěžovateli i jeho bratrovi. Tito muži měli rodině sdělit, že jim *nedají pokoj, dokud kompromitující materiál nedostanou*. Po tomto incidentu se rodina rozhodla odcestovat z Arménie do České republiky, kde požádali o udělení mezinárodní ochrany, která jim nebyla správním orgánem udělena, přičemž tato rozhodnutí potvrdil i Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7. 3. 2018, č. j. 32 Az 57/2016-54. Ke kasační stížnosti stěžovatelů bylo rozhodnutí soudu, jakož i žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Azs 133/2018-93, č. 3878/2019 Sb. NSS, zrušeno, neboť správní orgány nesprávně vyhodnotily problémy stěžovatelů v Arménii; devátý senát konkrétně dospěl k závěru, že tvrzená příslušnost k novinářskému profesnímu stavu může z důvodu možného konfliktu s politickou mocí v určitém konkrétním státě představovat příslušnost k pronásledované sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), popřípadě dosáhnout intenzity pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (zejména svobody projevu). Poté, co byla věc vrácena správnímu orgánu, mezinárodní ochrana znovu nebyla udělena, a to z důvodu změny politické situace v zemi původu stěžovatele. Toto rozhodnutí potvrdil Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 9. 5. 2021, č. j. 43 Az 1/2020-105; dne 31. 1. 2022 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 2 Azs 195/2021-61, jímž byla odmítnuta kasační stížnost, kterou podali členové rodiny stěžovatele ve věci mezinárodní ochrany.

[19] Následně stěžovatel podal žádost o trvalý pobyt dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců; jeho žádost byla zamítnuta, neboť dle názoru správního orgánu I. stupně nebyla splněna podmínka nepřetržitého přechodného pobytu ke dni podání žádosti, když se stěžovatel nedostavil do 15 dnů od skončení řízení o mezinárodní ochraně pro výjezdní příkaz na pracoviště Ministerstva vnitra (tato lhůta uplynula dne 15. 2. 2022) podle § 54 a § 78b odst. 7 zákona o azylu; namísto toho byl stěžovateli vydán dne 17. 2. 2017 výjezdní příkaz Policií České republiky dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle správního orgánu I. stupně tudíž stěžovatel nesplnil podmínku přechodného pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s § 17 písm. d) téhož zákona; toto rozhodnutí potvrdila žalovaná. K žalobě stěžovatele bylo rozhodnutí žalované rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2022, č. j. 30 A 64/2022-63 zrušeno; krajský soud dospěl k závěru, že podmínka nepřetržitého přechodného pobytu byla dodržena a závázal žalovanou, aby věcně posoudila žádost stěžovatele.

[20] Věc znovu posuzoval správní orgán I. stupně. Stěžovatel doložil studium na Střední uměleckoprůmyslové škole a Vyšší odborné škole, T.. Dále doložil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Hradci Králové o vydání povolení k zaměstnání na pozici „pomocný kuchař“. Součástí spisu jsou lékařské zprávy z Fakultní nemocnice Hradec

Králové z května roku 2023, z nichž vyplývá, že matce stěžovatele byl diagnostikován karcinom prsu, který vyžadoval chirurgický zákrok. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 4. 7. 2023 stěžovatel dále zmínil, že návrat do země původu není dobře možný, neboť v Arménii v současné době stále probíhá ozbrojený konflikt mezi Arménií a Ázerbajdžánem, přičemž stěžovatel dosud nevykonal povinnou vojenskou službu; vycestováním do země původu by se tak vystavil nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále zopakoval skutečnosti týkající se jeho otce, který na území České republiky pracoval, nicméně pro zdravotní důvody musel pracovní činnosti zanechat; otec stěžovatele opakovaně podstoupil lumbální punkci, přičemž mu byl poškozen nerv. Jeho zdravotní problémy se nezlepšily, ba naopak přetrvávaly a stupňovaly se, načež byl dne 1. 11. 2021 vydán lékařský posudek, podle něhož je otec stěžovatele invalidní v I. stupni; invalidní důchod však nebyl otci přiznán, neboť nesplňoval potřebnou dobu pojištění. Stěžovatel uvedl, že v zemi původu nemá rodinné zázemí, pro návrat nemají prostředky, a navíc byla jeho rodina pronásledována. Správní orgán I. stupně důvod k vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců neshledal.

[21] V odvolání stěžovatel uvedl, že již v řízení před správním orgánem I. stupně prokázal výjimečnost své životní situace; na uvedené skutečnosti týkající se jeho rodiny je nutné pohlížet komplexně a hodnotit je ve vzájemných souvislostech. Stěžovatel znovu popsal nepříznivou situaci rodiny, která je poznamenána závažnými onemocněními rodičů, přičemž zdůraznil, že stav matky si žádá jeho podporu. Dále namítal porušení zásady *non-refoulement*, zdůraznil, že na území České republiky přicestoval jako nezletilý v roce 2016 a za tu dobu se zde integroval a Českou republiku považuje za svůj domov. Zopakoval nepřiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně do soukromého a rodinného života. Stěžovatel k odvolání přiložil další lékařské zprávy z Fakultní nemocnice Hradec Králové ze srpna roku 2023, z nichž plyne, že matce stěžovatele byla po provedené částečné mastektomie naplánována další léčba (chemoterapie, biologická léčba, hormonální terapie a radioterapie prsu). Žalovaná však neshledala, že by situace stěžovatele byla natolik výjimečná, aby jeho žádosti bylo vyhověno; stěžovatelem předestřené okolnosti nelze dle žalované považovat za *důvody hodné zvláštního zřetele* ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr potvrdil rovněž krajský soud v záhlaví označeném rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány, potažmo krajský soud, se nedostatečně vypořádaly s důvody, které stěžovatel uvedl v žádosti a v průběhu správního (soudního) řízení, jakož i s předloženými důkazními prostředky.

[23] Dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.*“

pokračování

[24] Dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.“

[25] Spojení *jiné důvody hodné zvláštního zřetele* představuje tzv. neurčitý právní pojem. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, plyne, že „neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli.“

[26] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že důvody hodnými zvláštního zřetele by měly být výjimečné a naléhavé skutečnosti. Musí jít o důvody natolik podstatné a mimořádné, že ve své podstatě udělení povolení k trvalému pobytu vyžadují. Jelikož jde o řízení zahájené na žádost, je na žadateli (stěžovateli), aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy svědčící v jeho prospěch. Naopak nelze po správním orgánu požadovat, aby vyhledával pouze z vlastní iniciativy všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žadatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žadatel takové skutečnosti ani neoznačí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 Azs 119/2024-30). Dále podle judikatury platí, že je vhodné současně v konkrétních případech posoudit, zda nepostačuje oprávnění nižšího typu, neboť udělení povolení k trvalému pobytu představuje pro cizince nejvyšší pobytové oprávnění (rozsudky ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49, a ze dne 28. 6. 2023, č. j. 2 Azs 70/2023-50).

[27] Dále je třeba zmínit, že při vymezení neurčitého právního pojmu nemá správní orgán povinnost uvést konkrétní případy, které pod něj spadají. Při nalézání významu neurčitého právního pojmu a při jeho aplikaci správní orgán nedisponuje volným správním uvážením, a pokud dospěje k závěru, že v daném případě byly předestřené skutečnosti natolik ojedinělé a výjimečné, že je lze považovat za *jiné důvody hodné zvláštního zřetele*, nemá na výběr, zda povolení k pobytu vydá, či nikoliv. Obsah neurčitého právního pojmu nelze vyčerpávajícím způsobem vymežit. Jeho podstatou je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoliv, včetně situací dříve nepředvídatelných. Jeho výklad je proto determinován konkrétní věcí a postačí, pokud správní orgán rámcově vymezí obsah neurčitého pojmu na jejím skutkovém půdorysu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49). Je však třeba zdůraznit, že právě z toho důvodu, že neurčitý právní pojem nelze exaktně vymežit, má nejasné hranice a skutkové okolnosti, které pod něj bude možné subsumovat, budou z pochopitelných důvodů poněkud fluidní v závislosti na konkrétních okolnostech daného případu, je nutné trvat na podrobném a přezkoumatelném odůvodnění, proč skutkové okolnosti pod neurčitý právní pojem nelze podřadit. Správní orgán (případně soud) je tudíž povinen provést přezkoumatelnou úvahu o tom, z jakého důvodu nepovažuje žadatelem (stěžovatelem) předestřené skutkové okolnosti natolik ojedinělé či výjimečné, že je nelze považovat za *důvody hodné zvláštního zřetele*.

[28] Z výše předestřených judikatorních východisek vycházel zdejší soud i v nyní souzené věci. Je zřejmé, že definovat obsah neurčitého právního pojmu konkrétním výčtem

skutkových okolností, jež k jeho naplnění povede, je fakticky nemožné. Proto nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně a nedostatečně vyložil pojem *důvody hodné zvláštního zřetele*, když neuvedl, jaké důvody jsou natolik výjimečné, aby odůvodnily udělení povolení k trvalému pobytu. Nutno uznat, že výklad neurčitého právního pojmu krajským soudem v bodě 24. napadeného rozsudku je poměrně stručný. Z napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud aproboval výklad učiněný žalovanou, která se inspirovala v judikatuře Nejvyššího správního soudu a na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedla příkladem situace, které lze pod daný pojem subsumovat (žalovaná přitom uvedla, že se musí jednat o důvody, které stěžovateli brání vycestovat z území, úraz, nemoc, kterou nelze léčit v zemi původu nebo na základě které nelze odcestovat z území z důvodu neodkladné léčby, péče o jinou osobu, o kterou se nemůže postarat nikdo jiný apod.). Krajský soud podotkl, že důvody musí být hodnoceny individuálně a ve vztahu k žadateli o trvalý pobyt. V tomto směru nemůže Nejvyšší správní soud krajskému soudu ani žalované nic vytknout.

[29] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda se správní orgány, jakož i krajský soud, dostatečně zabývaly důvody, které stěžovatel v žádosti a v průběhu správního řízení uvedl a důkazy, které na podporu svých tvrzení označil a předložil. Stěžovatel svoji žádost odůvodnil dvěma okruhy důvodů. První z nich se pojí s nepříznivým zdravotním stavem rodičů, kteří se nacházejí na území České republiky a vyžadují pomoc stěžovatele; druhý okruh důvodů se týká soukromého života stěžovatele a jeho integrace na území České republiky.

[30] Nejprve se Nejvyšší správní soud zaměřil na okolnosti týkající se nepříznivého zdravotního stavu obou rodičů stěžovatele. Jak bylo výše popsáno, otec stěžovatele je invalidní v prvním stupni z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu; jeho pracovní schopnosti jsou dle posudku OSSZ Hradec Králové ze dne 1. 11. 2021, č. j. LPS/2021/4063-HK_CSSZ trvale omezeny (pokles pracovní schopností 30-40 %). Ze správního spisu vyplývá, že otec stěžovatele pro svůj nepříznivý zdravotní stav není schopen pracovat a trpí velkými bolestmi; špatně nese skutečnost, že nezvládá roli živitele rodiny; trpí obavami v souvislosti s možným návratem do země původu; byla mu diagnostikována úzkostně depresivní porucha. Matce stěžovatele byl v květnu roku 2023 diagnostikován karcinom prsu (viz body 19. a 20. tohoto rozsudku).

[31] Žalovaná se ke zdravotnímu stavu obou rodičů stěžovatele prakticky nevyjádřila; ve vztahu k otci toliko konstatovala, že mu nebyl přiznán důchod z důvodu nesplnění zákonných podmínek; z doložených dokladů dle žalované nevyplývá nutnost stěžovatele postarat se o své rodiče, respektive z nich nevyplývá, že tito nejsou schopni se o sebe postarat sami. K matce a jejímu onemocnění se vůbec nevyjádřila. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že rozhodnutí žalované je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

[32] Z námitek stěžovatele je zřejmé, že naplnění neurčitého právního pojmu *jiné důvody zvláštního zřetele* dovozuje mimo jiné ze skutečnosti, že se rodiče nacházejí na území České republiky, přičemž oba trpí závažnými zdravotními problémy. Ačkoliv stěžovatel v odvolání toliko konstatoval, že rodiče vyžadují pomoc či péči, avšak blíže tuto jejich potřebu nerozvedl (tak, jak činí například v kasační stížnosti), skutečnost, že jsou jeho rodiče fakticky do jisté míry závislí na pomoci druhých, je z předložených listin i z argumentace stěžovatele naprosto zřejmá a nezpochybnitelná. Jeho rodiče z objektivních důvodů

pokračování

nepracují, čili z ekonomického hlediska nejsou soběstační. Rovněž jiné aspekty závislosti rodičů stěžovatele na svých blízkých lze z předložených důkazních listin dle názoru Nejvyššího správního soudu minimálně předpokládat. Jen těžko se lze domnívat, že matka stěžovatele v souvislosti s léčbou karcinomu prsu bude naprosto samostatná a nebude potřebovat doprovod k lékaři či pomoc s jinými záležitostmi každodenního života; to platí rovněž o otci stěžovatele, který je invalidní v prvním stupni.

[33] Nejvyšší správní soud tímto nikterak nenaznačuje, že by správní orgán měl domýšlet argumentaci stěžovatele a dovozovat skutečnosti, které ve svůj prospěch explicitně nevyjádřil. Všechny předložené důkazy jsou však natolik silné a nezpochybnitelné, že se jimi správní orgány měly zabývat. V případě existujících pochybností ohledně nutnosti péče o rodiče stěžovatele nebo jejich závislosti na jiných osobách, měla žalovaná povinnost si tyto skutečnosti ověřit. Ostatně i v řízení o žádosti se uplatní zásada materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 282/2019-37). V rozsudku ze dne 1. 6. 2021, č. j. 8 Azs 109/2021-34, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(...) je to správní orgán, jenž řízení vede, kdo je zodpovědný za skutečné zjištění stavu věcí. Pokud stěžovatelka poukazovala na určité relevantní okolnosti, které mohly být pro skutkové zjištění podstatné, bylo jeho povinností je posoudit a případně si k nim i obstarat podklady. Pokud navíc označila dokumenty, které její tvrzení měly potvrdit, bylo jeho povinností je vzít v úvahu a vyjádřit se k nim.“ Nelze se proto spokojit se strohým tvrzením žalované, že v řízení o žádosti leží důkazní břemeno na žadateli (stěžovateli).

[34] Žalovaná prakticky rezignovala na posouzení stěžovatelem předestřené argumentace týkající se zdravotního stavu jeho rodičů. Skutečnost, že otcí stěžovatele nebyl přiznán invalidní důchod, neboť nesplnil potřebnou dobu pojištění dle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, není relevantní. Pro posouzení věci je podstatné, že otec stěžovatele je invalidní v prvním stupni, má sníženou pracovní schopnost a v době rozhodování žalované legálně pobýval na území České republiky, přičemž jeho zdravotní stav si žádá pomoc blízkých osob.

[35] Žalovaná se nezabývala vzájemnými vztahy mezi stěžovatelem a jeho rodiči, vůbec také nezkoumala faktické dopady nepříznivého zdravotního stavu rodičů na jeho život. Přitom i tyto skutečnosti mohou mít vliv na posouzení žádosti stěžovatele, neboť je třeba připustit, že závažný a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav členů rodiny stěžovatele, který vyžaduje nezanedbatelnou pomoc či péči a podporu ze strany jiných osob (stěžovatele) může být *jiným důvodem hodným zvláštního zřetele* ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Nutno podotknout, že podle § 67 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá též žadateli, který splnil podmínku podle odst. 1 a není schopen se sám o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu může při splnění podmínek v odst. 1 vydat, je-li žadatelem cizinec, který je přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odst. 2 závislý. Je tedy zřejmé, že zákonodárce při přijímání dotčené právní úpravy měl na paměti mimo jiné situace podobné situaci, v níž se nachází rodina stěžovatele, a tedy stěžovatelem uváděné důvody nijak nevybočují z koncepce § 67 zákona o pobytu cizinců.

[36] Stěžovatel v žalobě namítal, že jeho matka nemůže z důvodu probíhající léčby vycestovat do Arménie, přičemž je vyloučeno, aby v České republice zůstala sama. V rámci jednání konaného dne 23. 4. 2024 krajský soud provedl listinné důkazy předložené stěžovatelem; konkrétně se jedná o odpověď stěžovatelem oslovených arménských pojišťoven k možnosti pojištění matky stěžovatele v zemi původu a vyjádření Ministerstva zdravotnictví Arménské republiky ohledně dostupnosti léčiv pro matku. Krajský soud neshledal skutečnost, že pojišťovny v Arménii matku stěžovatele nepojistí, ničím výjimečnou, neboť komerční pojištění by dle krajského soudu v České republice bylo s ohledem na její zdravotní stav rovněž vyloučeno. Krajský soud dále poznamenal, že zdravotní péče bude matce stěžovatele v zemi původu poskytnuta bezplatně.

[37] K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajským soudem provedené důkazní prostředky nemají vypovídající potenci o tom, zda je matka stěžovatele z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu a probíhající léčby schopná vycestovat zpět do Arménie. Dle názoru Nejvyššího správního soudu totiž nelze jednoznačně říci, zda by jí v zemi původu byla poskytnuta potřebná léčba. Z vyjádření Ministerstva zdravotnictví Arménské republiky ze dne 18. 3. 2024 vyplývá, že určitá léčiva jsou v Arménii dostupná a občanům Arménie poskytována zdarma. Na druhou stranu lék „Herceptin (Trastuzumab)“ je dle vyjádření Ministerstva zdravotnictví Arménie „*poskytován registrovaným invalidům trpícím rakovinou prsou HER/NEU v fázi 1 – 3 kladně*“, nicméně z tohoto vyjádření již není zřejmé, zda matka stěžovatele tyto podmínky splňuje. Další tři dotazované léky v Arménii dostupné nejsou. Z toho dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze jednoznačně dovodit, že by matce stěžovatele byla v Arménii poskytnuta potřebná léčba, natož, že by jí byla poskytnuta léčba bezplatně. Argumentace krajského soudu týkající se toho, že v České republice by nebylo možné matce stěžovatele zřídit komerční pojištění, je mimoběžná. Toto tvrzení nijak nesouvisí s (ne)možností matky stěžovatele vycestovat zpět do Arménie. Navíc, jak podotkl i stěžovatel, matka má na území České republiky sjednané zdravotní pojištění, které řádně platí.

[38] Nutno doplnit, že otázky, zda zdravotní stav matce stěžovatele umožní vycestování zpět do země původu a zda jí tam bude poskytnuta adekvátní zdravotní péče, jsou druhořadé, a proto se Nejvyšší správní soud blíže nezabýval souvisejícími kasačními námitkami stěžovatele. Nelze odhlédnout od toho, že zdravotní stav a pobytová situace rodičů stěžovatele hraje pro posouzení jeho žádosti důležitou roli. Nicméně pro posouzení žádosti postačí informace o tom, zda jeho rodiče disponují na území České republiky pobytovým oprávněním, zda jsou na území přítomni a zda jsou závislí na péči či pomoci stěžovatele. Tyto skutečnosti však krajský soud nikterak nehodnotil a toliko zopakoval závěry žalované. Jak však bylo shora vysvětleno, odůvodnění žalované stran posouzení vlivu zdravotního stavu matky i otce stěžovatele na jeho život a pobytovou situaci, bylo zcela nedostatečné, tudíž nepřezkoumatelné.

[39] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval druhým okruhem důvodů, které stěžovatel uvedl v žádosti; v této souvislosti stěžovatel namítá, že není zřejmé, z jakého důvodu žalovaná i soud dospěly k závěru, že samotná délka pobytu na území, integrace do společnosti, studium na daném území a výkon výdělečné činnosti nemohou být považovány za *důvody hodné zvláštního zřetele*.

pokračování

[40] V průběhu správního řízení stěžovatel doložil řadu listinných důkazů, z nichž vyplývá, že se na území České republiky již od svého příchodu, kdy mu bylo 14 let, úspěšně integroval. Stěžovatel (i ostatní členové rodiny) začal ihned po příchodu do České republiky navštěvovat kurz češtiny. Následně začal chodit do 7. třídy základní školy v K. n. O., kde se stal součástí kolektivu, měl dobré známky, studoval v češtině a měl dobré vztahy se svými spolužáky (o čemž svědčí vyjádření jeho spolužáků a třídního učitele). Základní školu dokončil v Hradci Králové, kam se celá rodina přestěhovala poté, co zde byl přijat starší bratr stěžovatele na gymnázium. V roce 2019 složil stěžovatel talentové zkoušky a byl přijat na Střední uměleckoprůmyslovou školu v T., obor zlatnictví a design šperků. I zde se stěžovatel úspěšně integroval do kolektivu. V průběhu studií vykonával různé brigády a snažil se ekonomicky podpořit rodinu; stěžovatel rovněž doložil rozhodnutí úřadu práce o vydání povolení k zaměstnání.

[41] Těmito okolnostmi se žalovaná po hříchu dostatečně nezabývala. Žalovaná k související odvolací námitce uvedla toliko to, že pokud by byly důvody hodné zvláštního zřetele spatřovány v tom, že cizinec na území pobývá déle než čtyři roky a integroval se do společnosti, vytratil by se z nich požadavek výjimečnosti. Za vypořádání námityky nelze považovat ani strohé konstatování žalované, že se nejedná o výjimečnou situaci, neboť z argumentace stěžovatele a z předložených důkazů je evidentní jeho upřímná snaha začlenit se do společnosti, spojit svoji budoucnost s územím České republiky a být ekonomicky aktivní. Nelze bez dalšího souhlasit s tím, že doba, kterou stěžovatel strávil na území České republiky, není pro posouzení věci podstatná. Stěžovatel do České republiky přicestoval jako nezletilý, ve věku dospívání, kdy se nikoliv nepodstatným způsobem utváří osobnost jedince. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) přitom plyne, že *„[d]élka pobytu v hostitelské zemi je jedním z prvků, které se musí zvažovat z toho důvodu, že je zde předpoklad, že čím déle osoba pobývá v konkrétní zemi, tím silnější vazby má s touto zemí a slabší vazby se zemí svého původu. Na pozadí tohoto kritéria je zřejmé, že Soud bude přihlížet ke zvláštní situaci cizinců, kteří strávili většinu dětství, pokud ne dětství celé, v hostitelské zemi, byli zde vychováni a získali zde vzdělání.“* (Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, rozsudek ESLP ze dne 5. července 2005). Nejvyšší správní soud si je vědom, že zmíněný rozsudek byl vydán na půdorysu rozhodnutí o vyhoštění, nicméně zdejší soud jím chce toliko poukázat na skutečnost, že délka pobytu cizince na území hostitelského státu může hrát důležitou roli z hlediska jeho integrace a nelze ji ignorovat. Stěžovatelem předestřené skutečnosti (přicestování na území České republiky jako nezletilý, pobyt na území v délce přesahující šest let, získání vzdělání na území České republiky a pracovní aktivita) přitom svědčí o tom, že si na území vytváří úzké vazby, začleňuje se do kolektivu, chce být ekonomicky aktivní a svoji budoucnost plánuje spojit s Českou republikou. Ostatně i správní orgán I. stupně konstatoval, že integrace stěžovatele *„může být v leccems ostatním cizincům příkladná“*. Nejvyšší správní soud má proto za to, že integrace stěžovatele na území České republiky je významným prvkem, jímž se správní orgány měly blíže zabývat při posuzování jeho žádosti.

[42] V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za příléhavé připomenout, že na území České republiky se nachází primární rodina stěžovatele; stěžovatel zde má tudíž úzké rodinné vazby, zatímco na Arménii vazby negoval. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že podle rozsudku ESLP ze dne 23. 6. 2008, č. 1639/03 ve věci Maslov proti Rakousku, soud *„v několika případech týkajících se mladých dospělých, kteří zatím nezaložili vlastní rodinu, připustil, že jejich vazby na rodiče a další blízké rodinné příslušníky se rovněž považují za*

„rodinný život“ (*Bouchelkia proti Francii*, rozsudek ze dne 29. 1. 1997, stížnost č. 23078/93, Reports 1997-I, str. 63, § 41). I tuto skutečnost musí posuzující orgán brát v úvahu.

[43] Nejvyšší správní soud shrnuje, že žalovaná pochybila, když se dostatečně nezabývala rodinnou situací stěžovatele v souvislosti s nepříznivým zdravotním stavem jeho rodičů, který může mít přesah co do posouzení jeho žádosti. Žalovaná se rovněž dostatečně nezabývala aspekty spojené s integrací stěžovatele na území České republiky. Rozhodnutí žalované je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a byl naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[44] Stejně tak Nejvyšší správní soud hodnotí rozsudek krajského soudu. Krajský soud zcela rezignoval na vypořádání žalobních námitek týkajících se integrace stěžovatele a toliko převzal závěry žalované (viz bod 28. rozsudku krajského soudu). Jak bylo uvedeno výše, vadou nepřezkoumatelnosti zatížil krajský soud napadený rozsudek též v souvislosti s posouzením vlivu nepříznivého zdravotního stavu rodičů stěžovatele na jeho rodinnou a pobytovou situaci. Z tohoto důvodu byl naplněn rovněž kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[45] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí žalované, jakož i rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelnými, nemohl se zabývat kasační námitkou stran přiměřenosti zásahu do práva stěžovatele na rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve stručnosti proto pouze poznamenává, že i v případě, kdy zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky nelze na takové zkoumání rezignovat, a to za předpokladu, že cizinec (stěžovatel) takovou námitku vznesl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017-28). Zákodárce nemohl domyslet veškeré možné případy, na které dopadne dané ustanovení zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, nebo ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47).

[46] Nutno podotknout, že případné negativní rozhodnutí o žádosti stěžovatele o trvalý pobyt dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, se s ohledem na jeho důsledky pro stěžovatele fakticky rovnají rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění. Je tomu tak proto, že stěžovatel na území České republiky pobývá na základě víza k pobytu za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a toto pobytové oprávnění je přímo navázáno na řízení, jež je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Z tohoto důvodu by v případě, že by správní orgán znovu neshledal stěžovatelem předestřené důvody jako *jiné důvody hodné zvláštního zřetele* ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, bylo nutné důkladně posoudit přiměřenost takového rozhodnutí do práva stěžovatele na rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy v intencích námitek, které předestřel ve své žádosti, respektive v odvolání a v řízení před soudem a s ohledem na skutečnosti vyplývající ze správního a soudního spisu.

pokračování

[47] Ve světle výše uvedeného shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud zrušil i rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[48] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalované, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem.

[49] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalované, která neměla ve věci úspěch. Ze soudních spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil zástupce stěžovatele čtyři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu právního zastoupení, podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele dva úkony právní služby, a to podání kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Celkem tedy náleží advokátovi odměna ve výši 15 500 Kč (4 x 3100 Kč a 2 x 1550 Kč) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 1 800 Kč (6 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem je tedy žalovaná povinna uhradit stěžovateli 17 300 Kč. Tato částka se zvyšuje dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o DPH ve výši 3 633 Kč. Stěžovatel zaplatil soudní poplatky za žalobu a kasační stížnost v celkové výši 8 000 Kč; dále zaplatil soudní poplatky za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 2 000 Kč. Celkem je tedy žalovaná povinna uhradit stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku 30 933 Kč k rukám jeho zástupce, Mgr. Petra Václavka, advokáta, a do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[50] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud však osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. prosince 2024

JUDr. Lenka Matyášová v.
r.
předsedkyně senátu